

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 454/2025-7

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti postupu a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Tdo/11/2025 z 19. marca 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. júla 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, a to postupom najvyššieho súdu v konaní sp. zn. 3Tdo/11/2025 a jeho uznesením z 19. marca 2025. Žiada zrušiť rozhodnutie najvyššieho súdu a vec vrátiť späť na ďalšie konanie. Súčasťou podanej ústavnej sťažnosti je aj žiadosť sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 15T/24/2018 z 2. decembra 2019 uznaný za vinného zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a ods. 3 písm. a) Trestného zákona, za čo mu okresný súd uložil nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 6 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, trest zákazu činnosti vykonávať funkciu člena štatutárneho orgánu, člena dozorného orgánu, vedúceho organizačnej zložky podniku, vedúceho podniku zahraničnej osoby, vedúceho organizačnej zložky podniku zahraničnej osoby alebo prokuristu na dobu 3 rokov. Okresný súd zároveň uložil sťažovateľovi povinnosť nahradiť poškodenému škodu vo výške 29 600 eur.

3. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trnave rozsudkom sp. zn. 6To/49/2020 z 15. júla 2021 tak, že rozsudok okresného súdu zrušil vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a zároveň uložil sťažovateľovi nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov a 6 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, trest zákazu činnosti vykonávať funkciu člena štatutárneho orgánu, člena dozorného orgánu, vedúceho organizačnej zložky podniku, vedúceho podniku zahraničnej osoby, vedúceho organizačnej zložky podniku zahraničnej osoby alebo prokuristu na dobu 3 rokov.

4. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré založil na dovolacom dôvode v zmysle § 371 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku. V podanom dovolaní sťažovateľ namietal, že bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo podľa čl. 50 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Sťažovateľ uvedené odôvodňoval tým, že uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Trnava ČVS: ORP 1677/2-VYS-TT-2015 bolo 26. februára 2016 vo veci začaté trestné stíhanie a uznesením z 8. augusta 2017 bol sťažovateľ obvinený zo spáchania zločinu podvodu proti poškodenému družstvu [REDAKOVANÉ] – odbytové družstvo, ktorého štatutárnym orgánom je [REDAKOVANÉ]. Napriek tomu konal v prípravnom konaní vyšetrovateľ a následne aj súd s inou osobou, ktorá nebola štatutárnym orgánom poškodenej právnickej osoby. Vzhľadom na to, že poškodený nepatrí do okruhu právnických osôb v zmysle § 211 ods. 2 Trestného poriadku, jeho súhlas s trestným stíhaním bol potrebný. Keďže táto podmienka trestného stíhania sťažovateľa nebola splnená, trestné stíhanie bolo neprípustné, čím došlo k porušeniu zákonných ustanovení citovaných v dovolaní sťažovateľa v jeho neprospech.

5. Najvyšší súd v napádanom uznesení poukázal na to, že ide o v poradí druhé dovolanie sťažovateľa v predmetnej trestnej veci (prvé dovolanie sťažovateľa bolo odmietnuté najvyšším súdom uznesením sp. zn. 1Tdo/38/2022 z 28. júna 2023, pozn.), ktoré neobsahuje žiadne nové, skôr neuplatnené námietky oproti skoršiemu dovolaniu sťažovateľa. Najvyšší súd sa s predmetnými námietkami sťažovateľa vysporiadal už v predchádzajúcom dovolacom konaní so záverom, že nenapĺňajú žiaden z dovolacích dôvodov. S ohľadom na uvedené skutočnosti sa najvyšší súd v predmetnom dovolacom konaní nezaoberal opätovne žiadnou z námiatok sťažovateľa vzhľadom na nemožnosť preskúmania zákonnosti a odôvodnenosti svojho skoršieho rozhodnutia o dovolaní sťažovateľa (R 51/2021). Najvyšší súd pre úplnosť poukázal na to, že aj keby pre vecný prieskum dovolacích námiatok sťažovateľa neexistovala táto prekážka, vecnému prieskumu by bránila ďalšia prekážka vyplývajúca z § 371 ods. 4 Trestného poriadku, pretože sťažovateľ svoje námietky, ktoré tvoria podstatu jeho vecnej argumentácie v dovolaní, neuplatnil skôr, teda už v prípravnom konaní ani v konaní pred okresným súdom a krajským súdom. Sťažovateľ nenamietal absenciu súhlasu poškodeného s trestným stíhaním do právoplatného skončenia trestného stíhania. Najvyšší súd v celom rozsahu odkázal na svoj právny názor vyslovený v skoršom dovolacom rozhodnutí v predmetnej trestnej veci (sp. zn. 1Tdo/38/2022 z 28. júna 2023), v rámci ktorého sa otázkou súhlasu poškodeného ako právnickej osoby s trestným stíhaním sťažovateľa podrobne a vyčerpávajúco zaoberal. Vzhľadom na to, že nedošlo k naplneniu dovolacieho dôvodu uplatneného sťažovateľom ani iného dovolacieho dôvodu, pod ktorý by bolo možné sťažovateľom vyčítané chyby podradiť, neboli splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku, a preto najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti napáda závery najvyššieho súdu, ktoré považuje za nesprávne. Záver najvyššieho súdu o tom, že v zmysle § 211 ods. 1 a 2 Trestného poriadku sa súhlas s trestným stíhaním vyžaduje len od poškodeného, ktorý je fyzickou osobou majúcou konkrétny vnútorný pomer k páchatelovi, považuje sťažovateľ za ústavne neudržateľný. Sťažovateľ je toho názoru, že najvyšší súd povrchno poukázal a vysvetlil § 211 Trestného poriadku s tým, že ustanovením § 211 ods. 2 sa vôbec nezaoberal, pričom poškodená právnická osoba nepatrí do okruhu právnických osôb vymedzených týmto zákonným ustanovením. Sťažovateľ zastáva názor, že v danom prípade bol potrebný súhlas poškodeného, a preto z dôvodu absencie jeho súhlasu bolo trestné stíhanie v zmysle § 9 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku neprípustné. Sťažovateľ považuje odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu za nedostatočné a je toho názoru, že postupom a napádaným uznesením najvyššieho súdu bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

9. Ústavný súd pripomína, že ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd. Jednou zo základných podmienok prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi.

10. Zmeškanie dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti v zmysle citovaného § 124 zákona o ústavnom súde neumožňuje zákon o ústavnom súde odpustiť, pričom ide o zákonom ustanovený dôvod na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene.

11. V súvislosti s lehotou na podanie ústavnej sťažnosti ústavný súd uvádza, že na základe preverenia dňa doručenia napádaného uznesenia sťažovateľovi zistil, že sťažovateľ si uznesenie najvyššieho súdu prevzal 7. mája 2025, pričom sám sťažovateľ uvedenú skutočnosť potvrdil v rámci svojej ústavnej sťažnosti. Dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti uplynula sťažovateľovi 7. júla 2025. Vzhľadom na to, že sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť 9. júla 2025, je zrejmé, že tak učinil po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty na jej podanie.

12. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

13. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

IV.

K návrhu na ustanovenie právneho zástupcu

14. Ústavný súd môže rozhodnúť o ustanovení právneho zástupcu v konaní pred ním, ak sú kumulatívne splnené tri podmienky, resp. predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu: (i) žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť a to, že (iii) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

15. Za zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti ústavný súd považuje nespĺnenie neodstrániteľných podmienok konania, ako je nedostatok právomoci ústavného súdu, oneskorenosť podania ústavnej sťažnosti, jej zjavná neopodstatnenosť alebo neprípustnosť.

16. Ak teda ústavný súd po posúdení obsahu ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že v danom prípade je ústavná sťažnosť podaná oneskorene, znamená to, že ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti a nie je splnený jeden z predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, v dôsledku čoho nemožno žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom vyhovieť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu